

les bès-
ties
mudes

LAIA PUJOL ABIZANDA

Juneda, 2023

f

FONOLL

Primera edició: agost de 2023

© **dels poemes:** Laia Pujol Abizanda

© **de l'epíleg:** Esteve Plantada

© **d'aquesta edició:** Editorial Fonoll

EDITORIAL FONOLL

c/ Prat de la Riba, 128, 25430 Juneda

www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:

Núria Garcia Caldés

Disseny gràfic i coberta:

Francesc Gelonch i Bosch

Maquetació:

Adriana Martínez Vila-Abadal

Impressió:

DC Plus Serveis Editorials

ISBN: 978-84-126977-1-1

Dipòsit legal: L 506-2023

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic.

Amb el suport de:

Ajuntament de Juneda

El jurat del **24è Premi de Poesia Joan Duch per a Joves Escriptors** el formaven Meritxell Cucurella-Jorba, Anna Gas, Francesc Gelonch, Anton Not i Anna Pantinat.

I. els ulls que callen

***Posar-se vermell és la més peculiar
i la més humana de totes les expressions.***

CHARLES DARWIN

*The Expression of the Emotions
in Man and Animals*

***Seia a l'escala i pensava en els talps
en tots aquests milers d'anys sense parlar
amb el buit enfonsat al cor i
els ulls coberts de pell
glaçats, travessats d'arrels.***

SILVIE ROTHKOVIC

La nit que és dins el dia

L'Univers calla, en infinita timidesa.

JORDI BOZZO

Allò que no diu l'univers

mira atentament
els ulls que callen.
les boques mudes
sota els còdols,
la meitat
imperceptible
que obre els túnels
fins al fons.
i aixopluga
la cautela
a flor de pell,
amb l'estampat
amagatall
al seu socors
i el gest herbívor,
fugisser,
del seu silenci
més salvatge.

per què
he nascut
d'un ou
més lleu
i més mancat
d'una armadura,
un ou porós,
esponja,
amfibi
que tomba
a nord
i aixeca boira
i no s'esberla
si domina
l'escenari
d'un fons
blanc?

jo vaig ser tots i cadascun dels infants
fets de sucre i silenci.

l'absurd del vermell a les galtes
i el cant camuflat
en l'escàndol eufòric
de tantes corals.

els cossos petits i discrets
rere el mur dels adults
quan la veu d'un estrany
pronunciava els seus noms invisibles.

burxant el pelatge que amaga
les cares dels altres
i ens feia habitants
d'un espai on podíem jugar.

l'ocell petit,
vermell,
malalt
de la vergonya
sempre em fa el niu
a cau d'orella
i, si s'adorm,
té un ull obert.

em vaig fondre entre vosaltres
com un líquid fi i viscos.
preferia ser el ciment
o el pas del fang entre els carreus,
la mel que impregna
el pes d'un rusc,
l'aire que eleva les bandades.

ser els ulls tancats d'un escamot,
la sang d'un grup que no té cara.
el rostre obert de bat a bat,
l'estol d'ocells a les pestanyes.
ser plastilina d'ulls i galtes
remenada pels esbarts
i fer brillar l'esquella al coll
com si fos l'or d'una medalla.

el part primigeni
que ens va acollir al món
va ser aquella petjada
lluny de la foguera.
la sola intenció de la cova
a les conques dels ulls
i un nou traç primitiu
de la sang que sublima
de roig mineral.

vaig veure néixer Venus
entre esculls i maregassa.

tot just tastava el temps mol·lusc
i un líquid clar damunt les carns
que eren anguiles.

s'esmunyien mar endins,
lluny dels meus cims

allà on la clova no es clivella
i desemboca sols la sal
del primer tast del paradís.

parlo
i m'atropello
apressada pel tendre rebuig
als renills del meu timbre.

m'enduc la minúscula
i en faig una veu.

NAIXERAN CORALLS
*sobre l'arxipèlag dels meus
braços. Em sedimentaré.*

GUILLEM GAVALDÀ, *Brànquies*

l'onatge
d'amors extraviats i platònics
sadolla d'inèrcia
les meves distàncies.
aviat ni la sorra voldrà el testimoni
del cranc que va enrere a la roca ancorada
i espera que el temps,
l'erosió
i les marees
esborrin la nafra del seu temporal.

l'epicentre a foc viu
que m'exposa
i em duu sota terra
a ser fetus del món
i sismògraf
dels cops d'atenció

sempre cou més
que el nucli de magma caldós i aromàtic
que em guarda cullera
i un plat que fumeja
i em cura les crostes
dels cràters minats.

qui ha estat tatuatge
i serralada
a flor de pell
tota una vida

no recorda
el mapa inèdit
del primer estrat
de la carn.

petxina crua,
morta i viva,
semi zombi
al·lucinada
cap al biaix
dels somnis
d'aigua
a les coves
dels seus dits.

no ha sabut
mai lluir
el collar,
el blanc lletós
de cada perla,
amuntegada,
desdentada
per l'absència
d'una boca
amb prou
coratge
i vent al pit.

m'he pintat ulls
de mussol a les ales.
dos grans cercles negres
que enganyin la bèstia
si em bufa al clatell.

i amaguin la tija
d'un cos breu i eixut.
titella dels vents
i del toc colossal
de la seva escomesa.

no juro una fuga
ni heroica ni audaç
si veu la bastida
que em tremola
als braços.

prometo esclafar
tots els fems
del coratge
si torno a l'armari
que mai em fa esquer.

la història
té al seu soterrani
l'Ànònim desdit
amb les lletres intactes.

l'estela tranquil·la dels cucs
que masteguen els grans mausoleus,
litúrgia dels noms que han vist terra
entre estàtues de marbre.

Taula

I. els ulls que callen

9

II. camuflatge i descens

29

III. lluir l'estampat

51

L'art del camuflatge

75

**Aques-
ta primera
edició de *les
bèsties mudes*, de Laia
Pujol Abizanda, s'ha aca-
bat d'imprimir a Sant Andreu
de la Barca el dia 9 d'agost
de 2023, natalici de
l'escriptora i il·lus-
tradora Tove
Jansson.**

